

Warszawa, 10 sierpnia 1934 r.

URZĄD PATENTOWY

E 04h 12/22 2

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

E 04h 12/22

Nr 20051.

37f, 12/22
Kl. 37b, 3/01.

Inż. Stefan Paluszyński
(Warszawa, Polska).

37f 15/38

Fundament wieżycowy bez cokołu masywnego do słupów elektrycznych.

Zgłoszono 14 lutego 1934 r.
Udzielono 27 kwietnia 1934 r.

Fundament wieżycowy, będący przedmiotem wynalazku, służy do umocowywania w ziemi słupów pojedynczych, wieżowych lub bramowych o kilku nogach.

W porównaniu ze znanymi dotychczas fundamentami ustrój wieżycowy jest o połowę tańszy przy zachowaniu wszystkich niezbędnych właściwości statycznych, co wykazała praktyka, a to z następujących powodów: wykonanie jego wymaga dowożenia na miejsce budowy tylko bardzo małych ilości materiału oraz nie wymaga wywożenia wykopanej ziemi, którą zużywa się, ubijając, całkowicie na wytworzenie ciężaru, spoczywającego na płycie podstawowej; fundament tego rodzaju zajmuje mało miejsca na powierzchni ziemi.

Inną zaletą wynalazku jest to, że płaski

styk stopy słupa z ramką fundamentu pozwala na jej przesuw we wszystkich kierunkach, co ma zasadnicze znaczenie przy ustawianiu słupa.

W razie konieczności przemieszczenia całego fundamentu niema dużych trudności po odsypaniu ziemi, ubitej na płycie podstawowej, ze względu na stosunkowo małą wagę całego ustroju.

Przykład wykonania wynalazku uwidoczniono na rysunku w rzucie poziomym i w przekroju poprzecznym.

Fundament wieżycowy składa się z płyty żelazobetonowej dowolnego kształtu *c*, zakopanej w ziemi, z umocowanym w niej rusztem stalowym *d*, z którego wznoszą się krawężniki wieżyczki stalowej lub żelazobetonowej *b*. Wieżyczka ma kształt zbliżo-

ny do ostrosłupa i jest zakończona u wierzchołka poziomą ramką f , na której spoczywa płaska stopa słupa. Fundament wieżycowy stanowi odrębną całość, niepołączoną z innymi fundamentami ani nad, ani pod ziemią.

Wynalazek polega na tem, że siłom, dającym do wyrwania słupa, przeciwdziała ciężar własny całego ustroju oraz ciężar masy ziemi a , ubitej nad płytą c . Współczynnik stateczności fundamentu wynosi wówczas od 1,5 do 2,0. Reakcje poziome w stopie słupa są przenoszone za pośrednictwem wieżyczki na płytę c i są równoważone siłą tarcia płyty o ziemię oraz parciem bocznych ścian g .

Otwór e , znajdujący się pośrodku płyty, ma za zadanie usunięcie statycznie niewyznaczalnych naprężeń, powstających w środku płyty prostokątnej, obciążonej w rogach; zastosowanie go daje również praktyczne korzyści, ponieważ otwór ten może służyć jako stoisko dla robotnika przy wykonywaniu płyty c na dnie dołu, tworząc jednocześnie dogodne miejsce do głębszego wkopania rury lub płyty uziemiającej.

Fundament wieżycowy nie posiada wcale zakotwień, koniec dolny nogi słupa s jest połączony z ramką fundamentu f krótkimi śrubami h , pracującymi na rozrywanie i ścinanie, tworząc samodzielną całość tak, że żadne połączenie podziemne pomiędzy wieżyczkami tego samego słupa nie istnieje.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Fundament wieżycowy bez cokołu masywnego do słupów elektrycznych, znamienny tem, że składa się z płyty podstawowej (c), która ma wycięty środek (e), i wieżyczki stalowej lub żelazobetonowej (b), zakończonej u góry poziomą ramką (f), a u dołu rusztem wielokątnym (d), zamocowanym w płycie (c), przygniecionej ziemią lub kamieniami.

2. Fundament wieżycowy według zastrz. 1, znamienny tem, że dolny koniec stopy słupa jest połączony z ramką (f) krótkimi śrubami (h).

Inż. Stefan Paluszyński.

